GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GODINA VII. ZAGREB, 3. KOLOVOZA 1952. BROJ 28

»Bože, imenom svojim spasi me i krepošću svojom opravdaj me (Ps 53, 3)

Iz Ulaza današnje sv. Mise.

Dva slijepca u Kafarnaumu

(Mt. 9, 27)

Ulaz u kuću mjesnog upravitelja Kafarnauma opsjednut je ljudima. Svirači i žene narikače vode veliku riječ. One se i smiju i rugaju: »Zar djevojka nije mrtva? Mi smo je vlastitim očima vidjeli. Isus iz Nazareta hoće da vjerujemo, da dijete samo spava. To je smiješno. Neka pokuša, da je probudi od sna«.

Izmenada nasta tišina. Na vratima se ukaže Spasitelj. On unilazi. Svečani čas nastupa. Čini se kao da dolazi iz drugoga svijeta. Tiho, kao zahvaćeni nekom snagom, slijede Ga tri Apostola. Mnoštvo pluho i puno poštovanja daje Mu mjesto. Pronijela se vijest brzo kao vjetar od ustiju do ustiju :»Isus iz Nazareta unišao je u mrtvačku sobu zajedno s Jairom, njegovom ženom i tri učenika. Prihvatio za ruku mrtvaca i rekao: Djevojko, ustani! Odmah ona ustaje i hoda unaokolo. Otac i majka se ustraše. Ali ne vjeruju, da njezin duh obilazi okolo, nego ona sama. Ona je oživjela. Isus zapovjedi, da joj donesu nešto za jelo. I ona jede. Uistinu djevojka je živa«.

Začuđenje se zaredalo među prisutnima: »Zaista mora biti velik taj Isus iz Nazareta, jer zapovijeda mrtvima! Čujte, Židovi. On mora biti više nego veliki čovjek. On mora biti Mesija, Sin Božji. Da li bi On mogao činiti čudesa, koja čini, da nije Božja sila s Njime? Tko može zapovijedati zakonima života i smrti, taj je Gospodar stvorenja, taj je Bog. Padnite i poklonite se pred Isusom! I kad ja to govorim i na to pozivam, tada imadem pred očima ovaj površni narod, koji je bez razuma. Nema nikakve muke prodrijeti dublje u Isusovo poslanje i ličnost. Njegovo uskrisenje kćeri Jairove jest jedno iznenađenje za narod, kojega on mora provjeriti«. Svatko naime hoće da vidi djevojku. Svi govore s ocem i s majkom. Ali nitko ne ide za Isusom i ne podaje Mu časti.

Samo dva slijepca misle i rade drukčije, nego li mnogi drugi. Ti su slijepci siromašni ljudi. Iza njih je dugački mukotrpni put. Preko noći napada ih bolest očiju. Koliko li su novaca izbacili na liječnike i lijekove. Koliko li sredstva upotrijebili, da ne oslijepe! Ali se je bolest pogoršavala. A srčanost im padala. Gledali su ljude kao u sjeni. Kad bi barem tako ostalo! Nu bolest je došla do konca. Konačno su imali samo mutni zastor pred očima, a onda noć. Obuhvatio ih je očaj i slomio. Nešto je strašno, kad se više ne može vidjeti svijetlo, lijepi Božji svijet, otac i majka, žena i draga djeca! Obojica nisu morali prosjačiti, njihovi su se za njih brinuli. Ali je gorko u najboljim godinama živjeti od milosti drugih. A najgore je, kad pobožni ljudi dođu i pitaju: »Čime ste to zaslužili?« I sami odgovaraju: »Vi ste grešnici, kad Vas Bog tako udara«. A jesu li drugi ljudi bolji?

Jednoga dana eto nade. To je bio Isus. Pripovijedali im: »Jedan učitelj, Isus iz Nazareta ima veliku moć. On je ozdravio slugu jednoga kapetana iz daleka. U Naimu je uskrisio jednoga mladića. Njega slušaju mora i vjetrovi. Na to rekoše: »Ovaj je Isus iz Nazareta poslan od Boga. On je Sin Davidov, obećani Mesija. To sve dokazuju Njegova čudesa. On dakle može također i nama povratiti očinje svijetlo«.

Osim toga, nedaleko, nekoliko koraka od njih učinio je nečuveno čudo. Na život je povratio dvanaestgodišnju Jairovu kćerku, koja je bila nedvojbeno mrtva. Da, Isus je Mesija. Njihova je vjera čvrsta. Dakle za Njim! Ili sada ili nikada. Puni pouzdanja hoće da Ga mole za pomoć.

Koliko su brže mogli, pođoše za Isusom. Putevi su im bili poznati. Batinama su se služili umjesto oka. Kad su zamijetili, da je Isus blizu, glasno povikaše: »Sine Davidov, smiluj nam se!«

Ovo je prvi puta u Izraelu, da Židovi otvoreno priznaju Isusa Mesijom. »Sin Davidov« bilo je u Izraelu ime i naslov za Mesiju, koji dolazi. Tako Ga zovu sv. Knjige. Tako Ga zovu svećenici i pismoznanci. Obadva slijepca upotrijebili su ovaj naslov prvi puta otvoreno i slobodno, premda im je bilo poznato, da će to doskora doznati Isusovi neprijatelji. Njihovo odvažno priznanje na otvorenoj cesti zaslužuje svaku hvalu. A usto će morati podnijeti tešku kušnju.

Isus sluša zazive dvaju slijepaca i šuti. A oni povikaše višim glasom: »Sine Davidov, smiluj nam se!« Isus ide mirno svojim putem i ne brine se za siromahe. Oni su mogli vikati, koliko su htjeli i zvati, Spasitelj ih ne čuje, ne će da čuje. Doista mora njihova vjera izdržati tešku kušnju.

Isus je kod svoje kuće t. j. kod kuće Petrove i uđe unutra. To su slijepci doznali od drugih gledalaca. Oni se odvaže i pođu za Isusom. Ponove ponizno i uvjerljivo svoju molbu: »Sine Davidov, smiluj nam se!«

To se svidjelo Isusu. Vjera ovih muževa, njihova ustrpljivost i pouzdanje slomiše Njegovo Srce. Ovi su muževi zaslužili milost. Samo još jedno malo pitanje: »Vjerujete li, da ja vama mogu to učiniti?« Muževi odgovoriše odvažno i pošteno: »Da, Gospodine«. Za njih ne postoji nikakova sumnja. Onaj, koji može mrtva oživiti, taj može povratiti i njihovim očima svijetlo.

Nato odmah osjete, kako Isus prstom dodiruje njihove oči i slušaju Njegove riječi: »Neka Vam bude po vašoj vjeri!«

No, što je to? Noć je minula. Svijetli je dan. Svijetlo se talasa u njihovim očima. Oni vide. Uprli su oči u Isusa. Ne mogu shvatiti sreće. Oni vide, kao što su vidjeli prije više godina. Suze radosnice teku iz njihovih očiju. Hvataju ruku Isusovu i cjelivaju je. Tada padnu pred Njim na koljena i vruće se zahvaljuju.

Možemo li potpuno shvatiti Boga i Njegovu bit?

Ma da svojim razumom možemo i moramo upoznati, da Bog jest, da On postoji. Njegovu bit ne možemo shvatiti. Razlog je tome to, što je Bog neograničeno biće, a mi smo ograničeni. Kao što ne možemo ogromno more izliti u malu posudu, tako svojim ograničenim razumom ne možemo dokučiti neizmjerno veličanstvo Božje. »Bog je velik, i nadilazi naše znanje!« (Iv. 36,26). »Nitko ne shvaća što je Bog, nego Duh Božji« (I. Kor. 2,11). — Sirakuški kralj Hieron upita mudraca Simonidesa, što je Bog. Mudrac zamoli je dan dan za razmišljanje. Kasnije zamoli dva dana, pa tri i tako dalje. Konačno izjavi: »Što dulje razmišljam o tom, što je Bog, to mi je stvar tamnija« (Ciceron).

Lagije je reći, što nije Bog, nego što jest. Sv. Augustin kaže: Znam, da zemlja nije Bog, ni more ni zrak ni ljudi ni sunce, ni mjesec ni zvijezde. Sva ta bića viču: Bog nas je stvorio!« Zato je rekao papa Inocencije III.: »Mi znamo doduše, da Bog jest, ali ne znamo, što je On«. Zato je preuzetan onaj, koji želi dokučiti Božju bit i savršenstvo. Kako će nesavršeno stvoreno biće dokučiti ono, što je savršeno i nestvoreno? Grci pričaju o Ikaru, sinu Dedalovu, da si je načinio krila od voska, pa se vinuo u visine, da se dokuči suncu. Kad je bio blizu, sunce rastopi krila, a on se stropošta u more. Tako biva i onomu, koji bi rado dokučio veličanstvo Božje. On će se stropoštati s visine u dubinu sumnji i bezvjerstva. Tko predugo u sunce gleda, sunčani mu sjaj zablješti oči. Tek poslije smrti moći će Boga gledati oni, koji će biti pronađeni kao pravednici.

JUTARNJI POPRIČESNI ČASOVI

Jutarnji časovi, što ih provedoh s Tobom,
o Bože srca moga,
za me su presjajnog bisera niz!
da se danas njima ukrasim....
Neka mi sjaj njihov,
— otkan u dubinama, —
omami dušu ljepotom, da u tom zanosu
sreće zaronim u dubine Vječnih Oceana.

A kada mi tama strašnih ponora
obavije dušu strahom i grozom,
njihov bljesak u mraku dana
neka mi otkrije put prema
Suncu,
da nikada ne zaboravim,
da sam stvorena za svijetle visine
brežuljaka vječnih! —

Što čini čovjeka sretnim?

Sreća je mir i zadovoljstvo duše. Budući da je duša neumrla, može njezina prava sreća postojati samo u životu onkraj groba, u vječnosti. No mi želimo, da budemo sretni u ovom životu. Što čini čovjeka sretnim u ovom životu?

Evo odgovora. Čovjeka čini sretnim već u ovom životu:

1. **Bog**, jer je pravo i istinito rekao već sv. Augustin: »Nemirno je srce moje, dok ne počine u Tebi, Bože moji«

3. **Vjera**, jer vjera je poniznost, a poniznost je izvor svake sreće. Samo ponizan čovjek priklanja svoju glavu i svoj razum autoritetu Božjem, pa vjeruje. Iz vjere niče nada na vječnu sreću. »Tko uzvjeruje i pokisti se, spasit će se« Mark 16, 16). Razumije se, da samo živa vjera čini čovjeka sretnim, a ne mrtva. Tko vjeruje, a ne živi po vjeri, ne će se spasiti.

3. **Krepost**. Krepost čini čovjeka dobrim i duševno lijepim. Ona nosi nagradu djelomice već u samoj sebi. »Bog je sa mnom zadovoljan, onda mogu biti i ja zadovoljan«.

4. **Milosrđe prema bližnjemu**. »Blago milosrdnima, jer će milosrđe postići!« (Mat. 5). »Blaženije je davati, nego primati« (Dj. Ap. 20, 35). No ovo davanje mora biti nesebično. Ne davati, da primamo, nego davati, da pomognemo, da drugoga razveselimo. Nesebična ljubav izvor je nutarnje sreće i zadovoljstva!

Vrijednost patnja

Veliki će nagradu dati Spasitelj onima, koji Ga proslavljuju u patnjama. Veliki će triumf (slavlje) doživjeti na ulazu u nebo onaj, čiji je život ovdje na zemlji bio lanac patnja, koji je u svemu slijedio Gospodina i bio Mu vjerni pratilac na putu trpnje. U vječnosti ćemo tek upoznati, kakvom nas je Bog beskrajnom ljubaviju ljubio baš time, što nam je dao priliku, da polučimo tako bogatu plaću. Tada ćemo si predbacivati, što smo se na zemlji tužili na patnje, koje su nam izvor vječne sreće. Zašto mi ne bismo već sada tako osjećali i mislili? Zašto mi ne bismo već sada Boga slavili za ove boli, za koje ćemo Mu trajno zahvaljivati u nebu? Zašto da sada zavidimo sretnicima na zemlji, kad će nam oni jedamput zavidjeti radi naših patnja?

Sv. Augustin se je čudio, da je Bog izdao ljudima zapovijed, da Ga ljube. Ta ljudi bi morali i bez takve zapovijedi da hrle k Bogu srcem punim ljubavi, jer je On njihova najveća sreća. Tako bi imalo da bude, ali radi ograničenosti ljudske nije tako. Što više, ima ljudi, koji mjesto da Boga ljube, postaju Njegovi neprijatelji. To su većinom oni, kojima u ovom životu dobro ide, naročito, koji su postali bogati, pa su se predali svakojakim ugodnostima zabavama i uživanjima. Ovi nemaju ni vremena ni volje ni potrebe, da se bave Bogom i da u njemu traže svoju sreću. Pa ipak Bog u svojoj premudrosti imade sredstava, da i takve privuče k sebi. Takvo je sredstvo nevolja, bolest, nenadana smrt mile i drage osobe nagli gubitak imetka i slično. Ovakve nesreće čovjeka osvješćuju i dozivaju k sebi. Upoznaje ništetnost svega zemaljskoga i polagano odkida srce od svega, za što je dosada bilo privezano. Dolazi do misli, da ima nešto neprolazno i vječno dobro, a to je u Bogu pa mu se srce okreće k Bogu poput ozebla cvijeta koje se okreće k suncu. Naravno da u takvu čovjeku djeluje i milost Božja, koja ga nuka i koja mu pomaže, da se može sa što manje boli odkinuti od uspomene na zemaljsku sreću i prionuti uz Boga.

Mi treba da u svakom slučaju veoma cijenimo nevolje. One pravednika čine još pravednijim, a grešnika prisiljavaju na pokoru i obraćenje. One su vatra, u kojoj se zlato naših duša čisti. Koga Bog ljubi, onoga i kara. Ako te nikada ne kara, strepi nad svojim spasom a kad te kara, veseli se, jer ti je to siguran dokaz, da si Mu mio.

Pitat ćeš možda: Čemu patnje? Ne bi li Bog mogao da nas i drugim nekim lakšim sredstvima privuče k sebi. Mogao bi, ali Bog rijetko čini čudesa. Bog postupa redovito po zakonima, koje je dao, a ti su zakoni zakoni nevolje i križa. Po križu je otkupio svijet, po križu otkupljuje i pojedince. Križ je jedini most, kojim se prelazi u nebo. Put u nebo je strm, a kamenje za gradnju nebeskog Jerusalema treba da se isklesе ovdje na zemlji. To smo mi, dok trpimo.

Treba dakle da u bolima budemo strpljivi i da se predamo u volju Božju. Treba da stovorimo s Jobom: Kako je Bogu drago, tako neka mi bude. Neka bude ime Gospodnje blagosloveno. Na tai nam se način pretvara nevolja u krepost. Sjetimo se Apostola, koji su se veselili, kad su bili šibani radi imena Isusova. Treba da se patnjama veselimo kao zanatlija, koji ima puno posla, ali će mu zato i nagrada biti obilna. Klesar kleše grubi kamen, na sve strane frca iverje i na koncu izradi kip, kome se ljudi dive. Gospodin kleše preko patnja iz nas svece.

Čemu dakle u patnjama mrmljati i biti nestrpljiv? Nemoj biti kao vojnik koji se u miru pokazuje hrabrim a u ratu će utеći. Tko je u boli nestrpljiv, taj trpi dvostruko. Kao riba na udici, koja se trga, pa se još većma ranjava. Tko je u patnjama strpljiv, dolazi brzo do savršenog života. On plovi ravno k Bogu, kao što brod, koji se predaje struji vode ili vjetru, brzo i ravno dolazi u luku. Tko u patnjama hrli strpljivo i ustrajno k Bogu, i Bog k njemu ide svom žurbom ususret.

OBNOVA GIOTTOVIH FRESAKA. U Padovi su započeli radovi čišćenja glasovitih Giottovih fresaka, koje se nalaze u kapeli degli Scrovegni. Cilj ovih čišćenja je, da se ustanovi njihovo stanje sačuvanosti.

SIĆUŠNOST

Već smo sigurno promatrali sićušnog mravca, kako nosi veliki teret na svojim leđima. I na svom putu kući nalđe na veći ili manji kamenčić. On ga ne mimoiđe, nego se sa svojim teretom penje, da preko njega prijeđe. Onda se opet namjeri na nekakvu šibu. On ne pazi, kako je dugačka, nego iđe preko nje. Ili mu se upopriječi kakva neznatna vođena lokvica, on će i preko nje. Lako bi sve obišao, ali on to ne čini, jer imade svoj sitni mravlji pogled, neznatni mravlji horizont, mravlji razum.

Ne gleđa li veliki i dragi Bog na nas kao na siromašne mravce, kad sa svojim ludim, ograničenim malim razumom naše male interese skupljamo i pravimo si zapreke, nagomilavamo poteškoće, gđje ih nema. Rasplinemo se u maljušnim brigama za svoje i tuđe stvari, a zaboravljamo na velike i vječne potrebe i ciljeve. A mogli bismo još lakše sigurnu mjeru i put naći, nego li to može mravac.

Mi bismo trebali samo pogled podići k Onomu, koji nas gleda i u Njegovu svijetlu bismo jasno upoznali siromaštvo naših zemaljskih briga. Mravac imade otprilike istu mjeru nagona kao i drugi. A ljudima su pak dani veoma različiti darovi. Jedan imade oštri razum i brži sud nego drugi. Pa se stoga ni daljina pogleda ni veličina shvaćanja ne može kod svih ljudi jednako mjeriti. I to može biti razlogom za neko maljušno i veoma ograničeno biće, da nas pred mnogima, inače nama dragim ljudima, tako strašno opisuje.

Netko je pitao jednoga valjanoga poznavaoca umjetnosti, kako to, da slika nekoga velikoga čovjeka iz ruke inače znamenitoga majstora pokazuje izvjesnu prazninu i površnost. On je to razjasnio i rekao, da gotovo svaki slikar smatra svoju vještinu sigurnom veličinom i njegovo oko i ruka su se priviknuli, da u toj veličini svoga shvatanja zamišljaju i rade. Ako dakle takav slikar hoće da izađe iz te vrsti slikanja, u kojoj on stvara dragocjene male slikarije, i hoće da učini veliku sliku, njegova vještina ne može ispuniti odgovarajući prostor, jer se priučio na malene razmjere.

Tako se može protumačiti i nečija sićušnost. Čovjek se neki privikao na neke okvire i malene razmjere i onda u svemu ima uskogrudne i ograničene vidike. Ti nisu dostatni da shvate velike odnošaje, ni duljine i veličine izvansobnih zbivanja genijalnog čovjeka i neobičnih stvari. Svaki naime sudi upravo po sebi i po svojoj mjeri.

Svi smo mi sićušni pred Bogom. Ali je ipak jedan manji, nego li drugi. Neki su maleni, samo u izvjesnim vremenima, kao da im je njihov pogled zamućen, koji je inače slobodan i velik. Tomu može biti uzrok u tjelesnom raspoloženju čovjeka, koji je onda kritičan i ništa mu nije pravo.

Neki su takvi samo kod izvjesnih stvari. Imadu svoje osobine i u njih ne smije nitko dirnuti. Neki general nije smio vidjeti, da nekome šuplijna od gumba stoji otvorena. To doduše nije bilo u redu, ali njemu je to smelo čitavu svečanost kojoj je imao prisustvovati. On nije vidio ništa više nego samo tu uznemirujuću šupljinu. On bi izgubio nit razgovora, pa makar govorio i sa znamenitim čovjekom, ako bi na njemu opazio kakav manjak.

To je bila zaista slabost. Tako i mi možemo biti slabi u izvjesnim prilikama, Pogreška je srca i nastranost duha onakva sićušnost kad netko tiranizira svoju okolinu sa svojim maljušnim navikama: kad najvažnija pitanja promatra na svoj maljušni način i o njima sudi prema vanjskim slučajnostima; kad susreće neku osobu na neprijazni način samo zato, jer ne pristaje na njegov kalup; jer mu se ne sviđa njezin nos ili iđe previše na lijevu stranu.

Lijek i zaštitno sredstvo proti sićušnosti jest duh vjere i ljubavi. Puni žive vjere i ljubavi prema bližnjemu treba da promatramo svagdašnji život i proširivat će nam se naš pogled. S visine brda ili tornja pruža se jasniji pogled na grad i zemlju, koja je pod našim nogama. Što se više usnnemo iznad sićušnoga zemaljskoga trga, to ćemo ga lakše pregledati i prezreti.

Uzdignimo se k Bogu, pred čijim svevidećim okom nema ništa ni tako malena ni velika, što On ne bi znao u pravi red staviti: »On blagoslije sve, malo i veliko« (Ps. 113,13). Produljimo pogled tako, da se navikneimo proširiti horizont vjere u svrhunaravne udaljenosti. Proširimo srce tako, da sve obuhvati velikodušnom ljubavlju, blagošću i širokogrudnošću. Da budemo djeca Oca našega, koji je na nebesima, » koji je velik u svojoj moći i čija mudrost nema mjere« (Ps 146,3).

U PROSLAVU 4. stogodišnjice smrti sv. Franje Ksaverskog francuska uprava Društva za širenje vjere priredila je veliku misijsku izložbu u Lurdu. Izložba je otvorena 17. svibnja, a trajat će do 15. listopada. Ova će se izložba očnositi na krajeve dalekog Istoka, poglavito na Indiju, Indokinu, Kinu i Japan.

Nebeski Jerusalem

Pred nekih 70 godina napisao je neki učenjak (Gregorovius): »Doći će vrijeme, kad će nadgrobni spomenici Pape imati toliku važnost koliko danas poprsja i kipovi rimskih careva. Papa više ne će biti.« 27. studenoga 1875. knez Hlodvig zu Hohenlohe — Chillingfurst poslije razgovora s Renanom u svoj je dnevnik unijeo sljedeće: »Kod smrti Pija IX. on predviđa velike katastrofe za katoličku Crkvu... U dulje trajanje papinstva Renan ne vjeruje.«

Slično su tokom devetnaestoga stoljeća govorili veoma mnogi. Vrlo je često izgledalo u povijesti Crkve kao onda poslije 20. studenoga 1870., kad je Crkvi ugrabljen i zadnji ostatak svjetovne moći, te je izgledalo da stoji pred propašću. Ali baš onaj koga je udarac najneposrednije i najdubljе pogodio, Papa, izjavio je s potpunim duševnim mirom neprijateljima koji su kliktali od veselja, i preplašenim prijateljima Crkve: »Pobjeda ipak mora biti na našoj strani«. I gle on se nije prevario u svome nepokolebljivom pouzdanju. Kao uvijek tako i sada vrijede o Crkvi riječi: »Nebeski Jerusaleme, božanskog mira gledanje, od živog stijena tvrđavo, što vječnom svodu doireš.« I kao što vazda od početka vrijedi i danas riječ sv. Augustina: »Imade mnogo neprijatelja Crkve, koji tvrde, da je Crkva na umoru i njezino ime da propada; jest, bliži se vrijeme, kad više ne će biti kršćana. Ali dok oni tako govore umiru oni sami; a Crkva nastavlja svoj život i propovijeda silu Božiju svim idućim naraštajima.«

Oni, koji misle, da se Crkva mora srušiti, kad na nju zašume oluje, oni u Crkvi vide samo ljudski dun zgradu, koju je podigao ljudski talenat organizacije; kad bi Crkva to bila, dakako njihovo bi računanje moralo pogoditi i njezinu propast. No ona je djelo majstorske Božje ruke; pa stoga za njezin daljnji opstanak vrijede zakoni, koji izmiču računanju ljudske mudrosti i lukavstva. U njezinu temelju leže povelje njezina božanskoga podrijetla. Pogledajmo ih ukratko.

Na koncu svoga Evanđelja pripovijeda sv. Matej, da je Isus rekao Apostolima, što ih je odabrao: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Zato idite i učite sve narode krteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga: i učinite ih da drže sve, što sam zapovjedio: i gle ja sam s vama do konca svijeta.«

Pijo IX. znao je, da je Spasitelj rekao: »Sve do konca svijeta«, a ne do godine 1870.«; odatle njegovo pouzdanje: »Pobjeda mora ostati na našoj strani«.

A oni, što su ih obratili i krstili, Apostoli, nisu smjeli ostati kao skupina bez ikakva pravila nego im je Isus već unaprijed predvidio određenu organizaciju. Zato je On vjernike sabrao u jednu zajednicu koju On sam zove Crkvom, i dade joj svetoga Petra kao vrhovnu glavu. On je to već ranije (Mat. 16) prorekao, da će Petra učiniti temeljem svoje Crkve i da će mu dati »ključeve kraljevstva nebeskog« t. j. vlast vezivanja i odrešivanja i da će ga učiniti upraviteljem blaga svojih milosti I poslije Uskrsnuća, prije nego li je uzašao na nebo dade mu svečani nalog: »Pasi jaganjce moje«... »Pasi ovce moje« (Iv. 21). Tako isti Petar odmah poslije Isusova Uzašašća na nebo nastupa pri izboru Matije, zatim na Duhove kod propovijedi i kasnije na apostolskom Saboru sasvim jasno kao vrhovna glava mlade Crkve, i svi ga takvim priznavaju.

Da bi Njegova Crkva mogla ispuniti svoj zadatak do konca svijeta, da očuva čistu svoju nauku, da ne izgubi svoju čistu nauku u životnim olujama, već je obnavlja. Gospodin joj je s Ocem poslao Duha Svetoga. Duh Sveti Crkvu vodi i s njom upravlja. Njegovo su oruđe papa, biskupi i svećenici.

Kako su Te hvalili, Gospodine

Izlječio si, Spasitelju, čovjeka nijema i gluha i vidješe ljudi čudo, koje si učinio.

Hvalili su Te zadivljeni Tvojom siłom. Spominjali su posvuda, kako samo dobro činiš na zemlji.

Gledali su sretnici Tvoja velika djela. Slušali su Tvoj božanski nauk, osjetili osjetilo su toplinu i život Tvojega milosrđa.

Kako su Te hvalili. Gospodine, a ipak kako žurno zaboravise kakve su darove primili!

Zazivali su Tvoje ime u svojim potrebama, vodili pred Tebe svoje bolesnike. U dan Tvojega posljednjega pohoda Jerusalemu prostirali su haljine svoje na put, kojim si prolazio, a ostaviše Te, kada se započela Tvoja muka.

Koliko je ljudi tražilo Tvoju smrt, a među njima bili su i oni, koji su svojim očima vidjeli djela Tvoje Ljubavi.

Napušten, na križu, osjetio si, Gospodine, nezahvalnost svojih stvorenja, ali Tvoja je molitva tražila za njih praštanje Oca nebeskoga.

Spasitelju naš, oprosti i nama, kada nedostojno primamo Tvoje velike poklone i kada zaboravljamo u svojoj slabosti, kako iz Tvojega presvetoga Srca izvire svako dobro, koje nam je darovano.

Daj, da progovore nijema usta, da čuju gluhe uši.

Daj, da Te hvalimo, Gospodine, danas i u vijeke.

AKCIJA ZA JAVNO MOLJENJE SVETE KRUNICE, koja je s toliko uspjeha provedena u Sjedinjenim Državama, sada se proširila i u Engleskoj. Vodi je p. Patrick Peyton. Zanimljivo je, da je u toj svojoj akciji p. Peyton našao potporu mnogih protestantskih pastora, tako da su u nekim mjestima manifestacije za svetu Krunicu dosegle nekoliko desetaka tisuća vjernika.

Ovogodišnji zlatomisnici zagrebačke nadbiskupije

Dne 20. srpnja 1952. slavili su 50. godišnjicu svoga rođenja ovi svećenici zagrebačke nadbiskupije: 1. Msgr. Dr. Kamilo Dočkal. Rođen dne 30. prosinca 1879. Zaređen za svećenika g. 1902. Nakon rođenja poslan na više nauke u Augustineum u Beč, gdje je g. 1906. promoviran na doktora teologije. Vrativši se u domovinu bio je jednu godinu učiteljem vjere na realnoj gimnaziji zagrebačkoj, nakon čega je imenovan nadstojnikom nauke u nadb. bogosl. sjemeništu, te profesorom vjeroauka i retorike. God. 1915. postao je tajnikom nadbiskupa Dr. Antuna Bauera, a g. 1920. zagrebačkim kanonikom i ravnateljem nadb. sjemeništa. Tu je odgovornu službu vršio 14 godina. Od g. 1939. dalje je ravnateljem Diecezanskog muzeja. Od Svete je Stolice odlikovan čašću papinskog prelata. — 2. Filip Hajduković. Rođen dne 28. travnja 1879. Nakon rođenja god. 1902. bude poslan u Regensburg, u školu za crkvenu glazbu, koju je apsolvirao g. 1904. Iza kratkog kapelanovanja kod Sv. Ivana u Zagrebu posta najprije zamjenik regensa chori u zagrebačkoj katedrali, a doskora i pravi regens.

Tu je odličnu službu zamjernom vještinom vodio od g. 1905. do 1942., te je katedralni kor podigao do evropske visine. Od g. 1911. dalje je prebendar prvostolne crkve zagrebačke. Za svoje zasluge odlikovan je čašću začasnog kanonika zagrebačkog. — 3. Nikola Hercog. Rođen dne 9. studenoga 1879. Nakon svog rođenja g. 1902. posta kapelanom u Karlovcu, odakle je prešao za župnika u Slavetiću. Na toj teškoj brdovitoj župi radi on ustrajno već preko 40 godina. — 4. Ivan Sambolek. Rođen 11. svibnja 1877. Nakon svog rođenja 1902. vršio je kroz 7 godina kapelansku službu u raznim mjestima biskupije, i to Vinagori, Bisagu, Selnici i sv. Jani. Poslije toga je kroz 5 godina upravljao župom u Noršić selu, dok nije god. 1914. postao župnikom u Petrovini, gdje i danas mladenačkom snagom djeluje. I u Noršić selu i u Petrovini stekao si je velikih zasluga za uređenje župnog dvora, župne crkve i područnih kapela. Odlikovan je čašću začasnog prisjednika.

Od tog brojnog razreda 20 ih već počiva vječni sanak, među njima pjesnik Milan Pavelić, književnik Franjo Plevnjak, te pisac i izvrstan poznavalac hrvatskog jezika Ivanko Vlašićak, te zagrebački kanonik Msgr. Ivan Šimašović.

PODLISTAK

NAJDUBLJA MOLITVA

Bili su drugovi u mladosti. Kasnije, život ih je odijelio. Jedan od njih postade uglednik, moćan čovjek, kojega su mnogi poštivali, mnogi tražili njegove savjete. Drugi se uputio u svijet za kruhom, ali i radi toga, što je bio nemirna duha i nigdje ne mogaše za dugo počinuti. Bio je vjetrogonja, putnik i lutalica i za njega su mnogi mislili, da je izgubio oslon i cilj u životu.

Ali obojica su vjerovali u Boga.

Prvi, uglednik i moćnik, mirno je živio svoj život. Imao je obitelj, kuću punu obilja i častan položaj. Njegove su molitve mirne. Nikada se ničega nije plašio, nikada ni u šta nije sumnjao. Primao je objavu Božju u nepromjenljivim zapovijedima i svakoga dana častio Ime Božje uvijek jednakom, davno naučenom zahvalnicom. A drugi, lutalica, kako se iz dana u dan borio za kruh, tako se često, u raznim prilikama, u raznim nevoljama i iskušenjima razgovarao sa Stvoriteljem na razne načine. Nisu to bile molitve u točnom redoslijedu misli i zaziva. Ne, to su bila pitanja u neizvjesnosti, borbe u teškoćama, sumnje u napastima. To je stromah iznosio Stvoritelju, što ga je morilo, u čemu je posrtao, što je tražio, a nije nalazio u svijetu, među ljudima. I jedan i drugi klečali su pred Bogom, samo što je uglednik molio onako, kako je to naučio još u djetinjstvu, i smatrao bi velikim grijehom, da se ikada usudio spomenuti Providnosti i pobune svojega srca, ako bi ga kadikad saletile, a drugi je povjerljivo, djetinje naivno i iskreno, pričao Najvišemu o svemu, što bi prožimalo njegov duh, svejedno, bilo to dobro ili zlo. I dogodilo se, da se nekadašnji drugovi opet sastadoše.

Uglednik je primio lutalicu, primio ga kao gostoljubivi domaćin, koji ne žali da pozove za obilni stol čovjeka, koji je pokucao na njegova vrata. Ali primio ga je ipak i suzdržljivo u srcu, nekako uvjeren, da je nekadašnji drug mnogošta i krivo učinio u životu. Pa kada se povele riječ o vjeri, uglednik se sablaznio, kako lutalica smiono govori o milosrđu Božjem, kako on, nezasluženo, kako je moćnik mislio, vjeruje u široke, raznovrsne mogućnosti čovjekova spasenja, već prema tome, kako se čovjek uputio u svijet, kako se borio za svoj opstanak. Sablaznio se uglednik, kako se taj siromah i prepitao s Bogom, a kasnije Mu se vraćao kao raskajani sin, koji znade, da ga velika ljubav ne će prezreti. Sablaznio se mirni, zadovoljni čovjek, kako se ovaj nemirnjak probijao kroz kolebanja nekadašnjih zanosa, a da ipak nije drhtnuo strahom, da sve to reče božanskoj Mudrosti, da sve to prizna jedinoj Istini, da sve to, bez stida i muke, reče i njemu, svojemu drugu iz mladosti. Pa kada se opet rastadoše, uglednik je čovjek pošao u hram Božji, da kao uvijek ispuni dužnost molitve. Ali dok je tako molio, odjednom mu postade jasno, kako on samo ponavlja riječi, a misli su mu rasijane, duh je otsutan. I nezadovoljstvo se javilo u njegovu srcu. Iskra srdžbe na druga sinula je u njegovoj duši. Nije li to skrivio susret s njime, onaj ludi razgovor? Ali sumnja je bljesnula mahom i osvijetlila i nešto drugo. Nekada, u hramu, stajali su uglednik farizej i siromašni carinik. Molili su obojica. Ali čiju je molitvu primio Stvoritelj. Tko je našao više milosti? Uglednik je zadrhtao. Pao je na koljena, suze ga oblile. U ovim je suzama bila njegova prva najdublja molitva.

PRIGODOM JEDNE GODIŠNJICE

Ove godine dne 4. svibnja navršilo je pet godina otkako je javno proglašena blaženom ALIX LE CLERC (Alis le Klerj). Prigodom te beatifikacije Sv. Otac Papa Pio XII. izrekao je »veličanstveni govor«. Uvodne misli ovoga govora otkrivaju nam jednu mnogima nepoznatu veličinu:

Bog je odgojiteljice ženske mladeži od vječnosti izabrao i učinio velikima. Velikima da razumiju Njegove misli i osnove; velikima u odvažnosti da podnesu velike kušnje, kojim On uništava svaku njihovu zemaljsku slabost i u tom stvaralačkom i plodnom uništenju čini da sjaji Njegova vrhovna djelatnost; i konačno velikima, da izvrše svoja velika djela.

Ovu trostruku veličinu ustanovili smo u osobito visokom stupnju kod Alix le Clerc«... Tako Sv. Otac!

Alix Le Clerc rodila se na Svijećnicu 1576. god. u gradiću Remiremont, u Lotaringiji (Francuska). Isti dan je i krštena.

To je doba bilo preplavljeno građanskim i vjerskim ratovima. Fizička i moralna bijeda bila je na vrhuncu. Ali Gospodin Bog često baš u takvu vremena podiže Svece, da ljude osloboди od sličnih nevolja. Tako je onda Alix bila u kolijevci iste godine kada i sv. Vinko Paulski,

IX. Nedjelja po Duhovima

3. VIII. 1952.

Današnje sv. Evanđelje izvješćuje (Luka 19, 41—47), kako je Isus zaplakao nad Jerusalemom videći njegovu budućnost i proričući mu propast, jer nije htio da pozna vremena svoga pohoda. Zatim je istjerao prodavače iz hrama rekavši: Kuća je moja kuća molitve, a vi je učiniste špiljem razbojničkom.

1. Doći će dani, kada će te okružiti neprijatelji tvoji... i satrt će tebe i djecu tvoju. To se proročanstvo doslovno ispunilo. Godine 70. poslije Krista opkolio je rimski vojskovođa Tito s velikom vojskom Jerusalem. To je bilo na blagdan Pashe, kad se u Jerusalemu nalazilo preko 2 milijuna ljudi. Tito ga je opsijedao 6 mjeseci. U gradu je nastao silan glad, pomor i kuga, pa su ljudi umirali kao muhe. Ako je koji htio da pobjegne iz grada preko zidina, vojnici su ga ulovili i razapeli na križ. Tako je poumiralo na križevima nekoliko stotina hiljada Židova. Takva je nevolja bila, da je fleka žena zaklala svoje dijete, pa ga jela, da ne umre od gladi. Početkom kolovoza Rimljani napokon osvoje grad, razore ga do temelja, a pučanstvo, koje je još preostalo, odvedu u ropstvo.

2. Jer nisi poznao vremena pohoda svoga. Jerusalem nije priznao ni primio Krista, nego ga je u oholosti odbacio razapevši Ga na križ. Kod suđenja je zazvao na sebe i na svoju djecu Isusovu krv: Krv Njegova na nas i na djecu našu. I zato je doživio ovu užasnu katastrofu (propast). Narod je bio raspršen po čitavom svijetu. — Kad se Bog udostoji, da pokuca na vrata našeg srca, i kad nas zove k Sebi, da Mu odano služimo, budimo sretni, pa Mu se rado odazovimo, jer je »ugodno braviti pod šatorima Tvojim, Gospodine«.

3. Uđe u hram i počme izgoniti one, koji su prodavali i kupovali. Uvijek je to bilo i bit će, da su se oko hramova skupljali prodavači takvih stvari, koje su bile potrebne za bogoslužje ili žrtve. U ono staro doba prodavali su na pr. ovce, golubove, telad i druge životinje, koje su služile za žrtvu. Danas prodaju svijeće, krunice, molitvenike, zagovorne figure i druge uspomene na to proštenište. Po sebi to nije zlo, jer takvi predmeti mogu da služe na podizanje pobožnosti kod puka, nego je u toj stvari zao duh gramzljivosti za dobitkom, koji nema na umu slavu Božju, nego puku materijalnu korist. A ako se ti gramzljivci uvuku čak u sam hram i počmu u njemu galamiti, te smetaju pobožnost puka, e onda je pravo, da se s njima postupa onako, kako je to učinio Isus.

4. Kuća je moja kuća molitve. Ljudi su uvijek gradili hramove, pogani svojim bogovima, a mi jedinomu Bogu u čast. Hramovi su nikli iz želje ljudskog srca, da nam Bog bude blizu, među nama, da mu se često možemo pokloniti i pomoliti se i naći kod Njega pomoć u potrebama. U hramu se može čovjek pobožnije i sabranije moliti, nego u prirodi i doma, gdje nas smeta buka i prijeći svagdanji posao. A naši kršćanski hramovi odlikuju se još prednošću, što u njima dolsta stanuje sam Bog pod prilikom kruha. Kako zato treba da nam je hram drago i sveto mjesto, i kako treba da u njemu rado posjećujemo dobroga svog Pastira i Boga!

Sv. SAMSON

Sv. Samson je prvi od »sedam Svetaca Bretanje«, i smatra se najglavnijim širiteljem Evanđelja među Bretoncima. Poznata je nepokolebiva i neustrašiva privrženost Bretonaca Katoličkoj Crkvi. Oni su keltskog podrijetla i potječu iz Velike Britanije. Od g. 460., pa kroz dva stoljeća iseljavali su se pred progonom Anglosaksonaca iz Velike Britanije na susjedni poluotok, koji se prozvao Mala Britanija ili Aremorika, danas Bretanja u Francuskoj. Ova su se iseljavanja vršila pod vodstvom ratnika, a još češće pod vodstvom katoličkih redovnika. Njihovoj hrabrosti i njihovoj svetosti povjeravali su se njihovi sugrađani i osnivali nove kolonije na drugoj obali Kanala.

Među ovakve redovnike spada i sv. Samson. Rođio se g. 480. u Južnom Valesu u Engleskoj od oca plemića Amona i majke Ane. Imao je petero braće i sestru. Otac ga je odredio za vojnu službu, ali je morao popustiti zavjetu matere, koja ga je već kod poroda posvetila službi oltara.

Sam ga je otac odveo na odgoj sv. Iltutu, opatu samostana u Lantwitu. Tu je Samson napredovao u svim znanostima, a osobito u mudrosti Križa, i bio zaređen za svećenika. Dva nečaka sv. Iltuta bili su mu zavidni na uspjesima, ali ih je sv. Samson svojom krepošću znao predobiti za ljubav Božju.

Iz želje, da vodi skriveni život, otišao je u samostan Caldey, glasovit u povijesti engleskog redovništva. Ovdje mu je došla vijest, da mu je otac obolio na smrt. Po nalogu opata Pirona pošao je k svom ocu. Ispovijedio ga je i dao mu sv. Sakramente umirućih, ali je otac naskoro ozdravio. U znak zahvalnosti za ovo ozdravljenje otac je odlučio, da ode u samostan. Pobožna majka i njenih petero sinova otišli su također u samostan, a isto tako i ujak Umbrafel i tetka.

Otac Amon i ujak ušli su u isti samostan, gdje je živio sv. Samson. Kad je umro opat Piron, postao je opatom Samson. Tada su se vraćali neki vrlo učeni redovnici iz Rima u Irsku. Sv. Samson je pošao s njima, da se kod njih usavrši u svetim znanostima. Kad se vratio, poslao je svoga oca i ujaka u irski samostan, a njega je biskup sv. Dubris zaredio za pomoćnog biskupa.

Sv. Samson nije imao svoje biskupije. Zato je prešao preko mora u Aremoriku ili sadašnju Bretanju u Francuskoj. S njim je došlo mnogo vjernika i redovnika, među njima sv. Magloar i sv. Mean. Ovdje je osnovao samostan i biskupiju u Dolu. Kroz više godina obilazio je Bretanjom, osnivao samostane i širio evanđelje. G. 555. papa Pelagije I. poslao mu je pallium. Sv. Samson ga je primio bosonog prostrt pred oltarom. Posljednji biskup Dola umro je za vjeru g. 1793.

G. 557. sudjelovao je sv. Samson na trećem crkvenom saboru u Parizu. Dugu teško bolest snosio je strpljivo. Uvijek se odlikovao u velikoj poniznosti i ljubavi prema siromasima. Umro je sveto 28. srpnja 565. Njegovo je štovanje raširenо i u Engleskoj i u Francuskoj.

Još danas ima u Francuskoj preko milijun Bretonaca, koji su sačuvali svoj jezik, imaju svoju narodnu nošnju i svoju književnost, osobito narodnu. Njihov je prvi apostol bio sv. Samson. I zato su oni njegovu vjeru vjerno sačuvali do danas. Među njima je on učinio velika čudesa.

POGREŠKE U OBLIKOVANJU I ODGOJU SAVJESTI

(Nastavak govora Sv. Oca Pape)

Protiv ove nauke, koja je kroz duge vjekove bila neosporna, podižu se sada poteškoće i prigovori, koje treba objasniti.

Htjelo bi se temeljito ispitati kako dogmatske nauke tako isto i katolički moralni red, da bi se odatle izvelo njihovo novo vrednovanje.

Prvi korak, ili zapravo prvi udarac zgradi kršćanskih moralnih zasada, trebao bi se sastojati u njihovu oslobađanju — kako se to kaže — od uskog i tjesnogrudnog autoriteta Crkve, tako da, oslobođen sofističkog mudrovanja i kazuističke metode, moral bude priveden svom prvotnom obliku i jednostavno ostavljen rasuđivanju i odlučivanju individualne savjesti.

Svatko uviđa, do kakvih bi žalosnih posljedica doveo ovakav preokret samih temelja odgoja.

Ne upuštajući se u objašnjavanje jasne nevještine i nezrelosti suđenja od strane onih, koji podržavaju slična mišljenja, treba pokazati na središnju pogrešku ovog »novog morala«. Ovakav moral povjeravajući etički kriterij savjesti pojedinca, koja je ljubomorno zatvorena u sebe postala apsolutni sudac svojih odluka, umjesto, da joj olakša put, odvodi je od pravoga puta, koji predstavlja Krist.

Božanski Spasitelj nije svoju Objavu, koje bivstveni dio sačinjavaju moralne dužnosti, povjerio pojedinim ljudima, već svojoj Crkvi, kojoj je dao misiju, da vodi ljude, da bi oni iskreni primili ovaj sveti zavještaj.

Na isti je način Božanska pomoć, određena da sačuva Objavu od zabluda i iskrivljavanja, obećana Crkvi, a ne pojedincima. I ovo je mudra odredba, jer Crkva, živi organizam, može na ovaj način sigurno i lako bilo osvjetljivati i produbljivati moralne istine, bilo pak primjenjivati ih promjenljivim uvjetima mjesta i vremena čuvajući pri tome u potpunosti njihovu suštinu. Pomislite na pr. na socijalnu nauku Crkve, koja je nastala, da bi se odgovorilo novim potrebama, a koja u stvari znači primjenu vječnog kršćanskog morala na sadašnje gospodarske i društvene prilike.

Kako je dakle mudru odluku Spasitelja, koji je Crkvi povjerio zaštitu moralne kršćanske baštine, moguće pomiriti s nekom vrsti individualne autonomije savjesti?

Ova, lišena svoje naravne klime, ne može uroditi nego otrovnim plodovima, koji se lako mogu upoznati, kada ih se usporedi s nekim karakteristikama tradicionalnog ponašanja i kršćanske savršenosti, koje odličnost je dokazana neusporedivim djelima Svetaca.

»Novi moral« tvrdi, da Crkva, umjesto da podstiče zakon čovječje slobode i ljubavi i da na njemu insistira kao na dostojnoj dinamici moralnoga života naprotiv skoro isključivo i s neobuzdanom krutošću stoji na stanovištu nepopustljivosti i nepomirljivosti kršćanskog morala, vrlo često pretjeravajući onim izrazima »dužni ste«, »nije slobodno«, koji izrazi suviše odišu ponižavajućom pedanterijom.

MORALNE ZAPOVIJEDI CRKVE ZA ODGOJ SAVJESTI U OSOBNOM ŽIVOTU

Crkva hoće — i to izričito naglašava, kada se radi o oblikovanju savjesti — da kršćanin bude uveden u beskrajno bogatstvo vjere i milosti na uvjerljiv način tako, da se osjeća naklonjenim da u njih duboko prodre.

Crkva se dakle ne može uzdržati, a da ne opominje vjernike, da se ova bogatstva ne mogu steći ni sačuvati nego pod cijenu određenih moralnih dužnosti (obveza). Drugačije bi ponašanje dovelo dotle, da bi se zaboravilo vrhovno načelo koje je uvijek naglašavao Isus, njezin Gospodin i Učitelj. On je naučavao, da za ulazak u nebesko kraljevstvo nije dosta reći: »Gospodine, Gospodine!«, nego da se mora vršiti volja nebeskoga Oca. On je govorio o »uskim vratima« i o »uskoj stazi«, koja vodi životu i nadodaje: »Trudite se, da uđete kroz tijesna vrata, jer vam kažem, da će mnogi tražiti da uđu i ne će moći. On je označio vršenje zapovijedi kao probni gamen i kao očiti znak ljubavi prema Njemu. Tako je On bogatom mladiću odgovorio: »Ako hoćeš ući u život, vrši zapovijedi«. A na upit »Koje« odgovori: »Ne ubij! ne čini preljube! ne kradi! nemoj krivo svjedočiti! poštuj oca i majku! i ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!« On je za onoga, koji Ga hoće naslijedovati, postavio uviet, da se odrede samoga sebe i da prihvati svoj svagdašnji križ. On zahtijeva, da čovjek bude pripravan radi Njega i radi Njegove stvari odreći se najdražeg, kao oca i majke, svoje vlastite dječe i na kraju zadnjeg dobra, svoga vlastitog života.

(Nastavak na str. 6)

Konferencija ravnatelja vjerskih srednjih škola

Inicijativom episkopata održana je konferencija ravnatelja vjerskih srednjih škola 21. i 22. srpnja u Zagrebu. Konferenciji je prisustvovao izaslanik Episkopata Msgr. Stjepan Bäuerlein, Biskup iz Đakova. Pojedine vjerske škole zastupali su: Interdijecezansku vjersku srednju školu u Zagrebu: inspektor škole dr. Pavao Lončar i predsjednik konferencije; rektor Đječačkog sjemeništa Josip Badalić D. I. i ravnatelj Stjepan Paško D. I.; 2) đakovačku školu: ravnatelj škole msgr. Stjepan Bäuerlein; 3) pazinsku: Msgr. Božo Milanović ravnatelj; 4) riječku: dr. Josip Sojal, ravnatelj; 5) zadarsku: dr. Vjekoslav Bandera, ravnatelj; 6) splitsku: Rafael Radica, ravnatelj; 7) franjevačku u Sinju: o. Jeronim Šetka, ravnatelj; 8) dominikansku u Bolu: Anđelko Huljev, ravnatelj; 9) dubrovačku: Don Ivo Gugić; 10) franjevačku u Visokom: dr. Rastislav Drljić; ravnatelj; 11) Franjevaca konventualaca u Zagrebu: o. Ivan Čuk.

Na konferenciji su stvorene potrebne rezolucije.

PAPINSKI MEĐUNARODNI INSTITUT »SV. ANSELMA« osnovan je god. 1687. za Benediktince Kongregacije od Kasina, a kasnije od Lava XIII., a dijeli zaslužni Red sv. Benedikta s tri fakulteta.

---

dok su sv. Franjo Saleški i sv. Petar Fourier imali već česet godina.

Gospodin Bog je već od mladosti ljubomorno čuvao i pratio ovu čistu dušu, da kasnije od nje stvori sebi »posudu izabranu«.

U jednoj bolesti dođe joj pod ruku knjiga, koja govori o posljedicama loše obavljene ispovijedi. Alix se nad tim zgrozi i kad je ozdravila, oče te se iskreno ispovjedi. Iza ovoga čina ukaže joj se u snu Bl. Dj. Marija i reče joj: »Dođi, kćeri, ugodila si mom Sinu, ispovjedivši svoje grijehe!«

Ubrzo iza toga Alix je upoznala ispraznost i uništavilo svih prolaznosti i taštine. I oslobodivši se utjecaja svoje sredine, ona stvori zamašnu odluku: »Uvijek ću činiti ono, što spoznam da je Bogu najmilije, pa stajalo me to i života«.

U to vrijeme upozna ona župnika iz Mattaincourt-a, Petra Fourier, za kojega svi govore da je svet i zovu ga »Dobri Otac«. Njemu ona povjeri svoje želje, za koje je mislila da joj Nebo nadahnuje: Ona bi htjela osnovati zavod u kojem će se činiti svako dobro, što se samo dače zamisliti«. Ali sv. Petar Fourier, koji je u svemu bio i odviše promišljen, nije se ni tu prenaglio. Da je iskuša, preporuči djevojci da stupi u koji strogi Red.

No, Alix je u duši jasno osjećala da Bog s njom ima druge namjere. A i Blažena Gospa ju je više puta svojim pohodima i u tom uvjerenju utvrđivala.

Tako je Badnje Veče 1597. zablježdilo rođenje ovoga djela. Grupica od pet mladih djevojaka prvi put je zajednički pristupila k sv. Pričesti i još tajno se posvetila službi Boga i djece.

Sv. Petar Fourier je po čitave noći probdio u molitvi za rasvjetljenje što da učini. I u noći sv. Sebastijana 20. I. 1598. bi mu u viđenju objavljen cijeli plan budućega Reda: redovnice učiteljice, koje će provoditi život kontemplacije moleći Božanski Oficij i život apostola odgajanjem i poučavanjem mladih djevojaka. On odmah sastavi i prve Konstitucije za novu Kongregaciju, koju u dogovoru s Majkom Alix posveti »Našoj Gospi« i stavi pod njenu izravnu zaštitu.

Da se u stručnom i duhovnom pogledu što bolje priprave za svoj poziv, sv. Petar smjesti Alix i njene drugarice u Opatiju Poussay, nedaleko Mattaincourt-a Tu su one održale i prve duh. vježbe, u kojima je sv. Petar još jednom iskušao njihovo zvanje. Na koncu duhovnih vježbi sve se jednoglasno odluče i to pismeno izjave, da žele prihvatiti život u novoj Družbi, koju će same osnovati.

Tako je već te godine u srpnju na Poussayskom brežuljku prva škola »Naše Gospe« rastvorila svoja vrata djevojčicama iz svih narodnih slojeva. Ove redovnice će poučavati besplatno, pa su tako nauka i odgoj postali pristupačni i siromašnoj djeci...

To je bila novost! U to doba da se djevojčicama posvećuje tolika pažnja? Zato su opet iskrsnule nove poteškoće i borbe za Majku Alix. Morala je pretrpjeti grozne progone i nerazumijevanja radi svog djela. Sv. Otac u spomenutom govoru kaže: »Kod nje je kušnja trajala do konca života: ona ju je razapinjala, čistila, zasićivala i posvećivala usred apostolskog rada i sabranosti kontemplacije«...

Ova žarka i ponizna duša privlačila je sve, koji su joj se približili. A kažu, da je ona bila duša duboke sabranosti, koja se potpuno oslobodila sebeljubija i dovinula se intimnog sjedinjenja s dragim Bogom. I tako dušom uronjena u najviše sfere Božanske ljubavi, sve svoje vanjske sile posvetila je dobru djece i svojih sestara. Osim sv. Petra F. i njena ispovjednika nitko nije naslućivao kakve sve boli prepliavijuju njeno srce. Kroz sve naporne godine rada u Družbi i školi, ona je često u duhu siromaštva obavljala još i kućne poslove. K tomu je morila svoje tijelo silnim pokorama i postom. Kad su či. Oci iz D. I. saznali za toliku revnost i nadljudske pokore što ih vrši mlada redovnička zajednica, upozorili su njihova Dobrog Oca, da im neka djela zabrani. Alix je sve činila u duhu poslušnosti, pa je i sada poslušala. Međutim duh pokore je jedna od glavnih oznaka njena razmjerno kratkog života.

Osim ljubavi, poslušnosti i poniznosti, o čemu je ovdje bilo govora, posjedovala je Bl. Alix mnoge druge kreposti u herojskom stupnju. Osobito se odlikovala u strpljivosti i poučanju u Boga. Zato je ostala mirna i u najtežim časovima zajednice ili pojedinaca. Ovo povjerenje Bog je više puta nagradio i čudesima.

Istrošena radom i pokorom Majka Alix teško oboli. Odmah proreče sestrama, da će živjeti još samo 4 godine.

Godine 1618. kad je sve bilo sređeno, kad je stigla Bula iz Rima, kojom se privremeno potvrđuje Kongregacija Naše Gospe, a redovnice položile zavjete i zatvorile se u klauzuru, Bl. Alix bi jednoglasno od svih sestara izabrana za predstojnicu kuće u Nancy-u, koju je čivno vodila i upravljala. Ali koncem 1621. kad je vidjela da joj se približava smrt, žarko je molila da je riješe poglavarske dužnosti. Da joj udovolje, postavili su za poglavaricu te kuće M. Angeliku Milly. Majka Alix je te dane ostala prikovana uz bolesničku postelju. Njena strpljivost i sve krepostj sada su se pokazale u osobito visokom stupnju. Trpjela je mnogo u duši i u tijelu, ali se nikom nije tužila. Lijekove je redovito uzimala, iako je znala da joj ne će koristiti. Govorila bi: »U svemu moramo slušati«.

DVOSTRUKE ZVIJEZDE

Kod motrenja neba dalekozorom, ne samo da vidimo mnogo veći broj zvijezda, nego dosta slučajeva, gdje smo prostim okom jasno vidjeli jednu zvijezdu, u dalekozoru vidimo na jednom dvije zvijezde. Tako su na pr. **Kastor** u Blizancima, **Gama** u Andromedi, **Alfa** u Herkulesu vrlo lijepe dvostruke zvijezde. Kad bi se n. pr. obe zvijezde Kastora razmakle jedna od druge, mi bismo svaku od njih jasno vidjeli i bez dalekozora. Uistinu one su tako blizu, da se oba ogromna sunca prostom oku ukazuju kao jedna zvijezda. Združena nebeska tijela kruže oko zajedničkog središta, zato se Kastor zove binarna ili dvostruka zvijezda.

Kod nekih dvostrukih zvijezda komponente tako blizu jedna uz drugu kruže, da ih ne mogu ni veliki teleskopi rastaviti, već se njihovo gibanje oko zajedničkog središta odaje pomoću spektroskopa. Spomenuti Kastor je uistinu četvorostruka zvijezda: svaka u malom teleskopu vidljiva komponenta za sebe je opet dvostruka spektroskopska zvijezda.

Osim dvostrukih zvijezda ima na nebu također trostrukih, četvorostrukih pa i mnogostrukih zvijezda, koje kruže oko zajedničkog središta po zakonu gravitacije.

Pored ovih ima i optičkih dvostrukih, odnosno trostrukih zvijezda, koje nijesu vezane zajedničkim obrtanjem, nego se gledane sa Zemlje samo vide u istoj doglednici, jedna iza druge, dok se one uistinu nalaze daleko jedna od druge.

Komponente nekojih dvostrukih zvijezda odlikuju se živim bojama, počam od crvene pa sve do jasne ljubičaste. Tako je n. pr. Gama u Andromedi veća komponenta zlatno-žute boje, a manja smaragdasto-zelena. U Alfa Herkulesa veća je komponenta svijetlo-žute boje, a manja tamno-modre. U drugim slučajevima sunca sjaju žutom i bijelom, žutom i zelenom, narančastom i lila, žutom i crvenom i ostalim bojama. To su pravi dragulji na svodu nebeskome, koji pobuđuju osobitu draž i užitak kad ih se motri. Kakovi krasni prelazi svijetla i boja moraju vladati na planetama, koje obasjavaju ta obojena sunca, osobito na onima, koji pripadaju sistemima dvaju sunaca, gdje jedno živo crveno ili plavo izlazi, dok drugo sunce zelene ili žute boje zapada.

Osim na dvostrukim zvijezdama susrećemo se na nebu sa takozvanim **promjenljivim zvijezdama.** U jeseni na večernjem sjevero-istočnom nebu, ili u prolječe na sjevero-zapadnom nebu sjaje u zvijezđu Perzeja zvijezda **Beta,** poznata pod imenom **Algol.** Ona je za obično oko druge veličine. U pravilnim vremenskim razmacima mijenja jačinu svog sjaja tako, da za vrijeme od 4 i pol sata slabi i izgubi preko polovinu svoje svjetlosti. Na tom minimumu ostaje samo 20 minuta, a zatim se njezina svjetlost pojačava i za vrijeme od 3 i pol sata opet poprimi sjaj zvijezde druge veličine. Nakon što u tom normalnom sjaju ostaje dva i pol dana, počima ponovno njena promjena na opisani način.

Na nebu je za sada pronađeno oko 140 zvijezda Algolova tipa. Istraživanjem je pronađen uzrok tome. Utvrđeno je da Algol ima tamnog pratioca, te da se oba tijela okreću oko zajedničkog središta, slično kao što se gibaju dvostruke zvijezde. Kad Algol prolazi iza svog tamnog druga, to se ovaj pratilac nalazi između Algola i naše Zemlje. Tako biva svijetla zvijezda zastrta tamnim tijelom, i ovo zasjeranje odgovara vremenu oslabljenja svjetlosti Algola. Nastavljajući kretanje izlazi svijetla komponenta na otvoreno polje i tako se vraća njezin normalni sjaj.

Na sasma drugi način mijenja na primjer sjaj zvijezda **Mira** u zvijezđu Kita. Perioda njezine promjene je mnogo duža, iznosi kadkada 10, a kadkada 11 mjeseci. Ona je obično za prosto oko nevidljiva, ali u razmaku od nekoliko mjeseci postaje sjajna, da se može dobro raspoznati. Kad postigne maksimum svjetlosti onda pomalo za vrijeme od tri mjeseca tako oslabi, da se može samo u teleskopu vidjeti. Njezin stupanj penjanja i opadanja nepravilan je, kao i njezine periode. Kad je u najvećem sjaju pokazuje se kadkada kao zvijezda prve veličine, a kad je najslabija onda se primjećuje u teleskopu kao zvijezdica osme, devete ili desete veličine. Još do danas nije pronađen pravi uzrok ovim promjenama Mire, ili tako zvane Čudne zvijezde u Kitu. Na nebu je opaženo i više drugih tipova promjenljivih zvijezda, od kojih svaka ima mnogo družica na nebu.

Prodor astronomije iz Sunčevog sustava u daleki svemir izvršen je potkraj 18 stoljeća. To je najvećim dijelom zasluga astronoma **Williama Herschela.** Herschel je udario temelje svim granama stelarne stronomije. Dokazao je vrijednost zakona gravitacije (teže) i u dalekom svemiru na gibanju dvostrukih zvijezda.

Nasuprot mrtvim ljudskim mašinama, koje izrađuje razuman čovjek i koje bez upravljača postaju slijepe i beskorisne sprave, nebeski se sastavi izgrađuju i kreću po stalnim, čudesno točnim, zakonima bez vidljivog upravljača. Ni najotroumniji matematičar — razum ne može izračunati put triju tijelesa, koja se gibaju jedno oko drugoga, a u svemiru se gibaju golema trostruka, četverostruka i višestruka nebeska tjelesa; planeti obilaze svoje staze oko Sunca' na milijarde kilometara, sve zvijezde prevaljuju svoje putanje oko središta njihovih sustava brzinom od stotinu kilometara u sekundi i ta putovanja traju stotine milijuna godina — pa svako to ogromno nebesko tijelo, ne skretajući ni malo u stranu, uvijek završava svoju određenu stazu u točno određeno vrijeme: tako točno, da ne urani i ne zakasni u svoju stanicu niti jedan dio sekunde. **Herschel** je pravom napisao, da samo opstojnost jednog neizmjerno mudrog Duha rješava te zadatke.

Iz katoličkoga svijeta

NACIONALNI KONGRES REDOVNIKA održan je od 9. do 13. kolovoza u Sjedinjenim Američkim Državama. Na ovom kongresu, koji je prvi te vrsti u Sjedinjenim Američkim Državama, raspravili su u neslužbenoj formi delegati svih američkih muških i ženskih redova o svim problemima odgoja i karitativne djelatnosti. Zanimljivo je, da je taj kongres bio zajednički i za muške i ženske delegate, što je izgleda prvi takav slučaj u povijesti katoličkih redova.

SVETI MARTIN DE PORRES osobiti je zaštitnik južnoafričkih crnaca. On je rođen g. 1579. u gradu Limi u Čile-u od oca španjolskog bijelca i majke Crnkinje. Kao mladić postao je seoski liječnik, a kad je kasnije ušao u dominikanski red, posvetio se i dalje liječništvu i karitativnom radu. Zbog svog svetog života proglašen je za sveca katoličke Crkve.

POLJSKE SESTRE U AUSTRALIJI. Poljske sestre redovnice zvane Resurekcionistke, koje imadu glavnu svoju matičnu kuću u Rimu, osnovaše u Melbornu u Australiji svoju novu podružnicu sa školom i skloništem za djecu izbjeglih Poljaka. Novu kuću blagoslovio je u lipnju o. g. magr Mannix, nadbiskup u Melbournu.

PAPA PIJO XII. uputio je dne 8. srpnja njemačkoj omladini pismo povodom proslave završetka školske godine. U svom pismu sv. Otac je naglasio, da su dva bitna pitanja, kojima katolička omladina treba u Njemačkoj posvetiti punu pažnju: to su egoizam i neozbiljno shvaćanje obitelji, koje se zbog ratnih i poratnih prilika sve više ističu kao glavne značajke njemačke omladine.

SVETA STOLICA imenovala je novim biskupom katedralne crkve u Hearstu u Kanadi msgra Alojzija Levesque-a, svog kućnog prelata i generalnog vikara diecezе San Germano di Rimouski u Kanadi.

U KANADI nijesu rijetke one katoličke obitelji, koje su iz svoje sredine dale veći broj svećenika, redovnika i redovnica, a sve to u jednoj samoj generaciji. Nabrojeno je 1471 katoličkih obitelji, koje su dale 4 i više svećenika, redovnika i redovnica. Ustanovljeno je i to, da su u takve obitelji u većini seljačke.

SVETA STOLICA imenovala je kardinala Klementa Micaru protektorom udruženja cestara sv. Franje i kršćanske ljubavi, koje imade svoju maticu kuću u Heythuysenu.

Slobodni mislilac i vjera

Mnogi kaže ovako: Ja sam slobodni mislilac, pa zato ne trebam vjere.

Odgovor: Tko tako govori, niti je slobodan niti je mislilac. Što to znači slobodno misliti? Je li je slobodno misliti, da je 2 puta 2 osam, ili 3 puta 3 petnaest? Je li slobodno misliti, da se Paris nalazi na sjevernom polu? Je li slobodno misliti, da je Napoleon Veliki živio prije Krista? Takvo mišljenje je ludo, jer je krivo i neistinito. Čovjek u svojemu mišljenju nije slobodan, nego vezan na istinu i na činjenice.

Ako je nešto zajamčena istina, razumni čovjek treba da to prihvati, te u tom pogledu nema slobode mišljenja. To vrijedi za sve istine, pa i za vjerske, za ove posljednje još više, jer su od većega zamašaja.

Kad je glasoviti državnik francuski Louis Thiers g. 1849. u parlamentu govorio o slobodi naučavanja, prekine ga netko upadicom, da je Crkva neprijateljica slobodnog mišljenja. Na to odgovori Thiers: »Ja si laskam, da pripadam modernom društvu, usto sam dosta studirao o slobodi mišljenja, pa sam ipak uvijek našao, da vjera samo one sprečava u mišljenju, koji nisu podobni zdravo misliti«.

KATOLIČKO SVEĆENSTVO I SVEUČILIŠTA

Sveučilišta su slavne ustanove kršćanskog srednjega vijeka. Svoj početak kao i kasniji razvitak sveučilišta duguju katol. Crkvi, koju se može smatrati njihovom majkom. Pa i onda, kad rimski Pape nijesu izravno osnovali koje sveučilište, ono se nije moglo otvoriti, ako nije dobilo od Pape t. zv. bulu osnutka, jer su samo i jedino Pape imali pravo, da podijele dozvolu predavati na sveučilištima. Pape su na veliko novčano pomagali ove naučne ustanove, spajali su ih s crkvenim beneficijima, da se tako uzdržavaju profesori. Davali su dacima posebne privilegije (povlastice), pripomoći, da se uzdrže na naukama. Pape su nadzirali rad na sveučilištima preko svojih kancelara, a to su bili Nadbiskupi i Biskupi grada, u kojemu je sveučilište imalo svoje sijelo. Pape su davali doktorate, oni su davali i dozvole predavati t. zv. »venia legendi«.

Sveučilišta su dakle nastala kao kćeri Crkve, i ona su se razvijala i napredovala pod okriljem Svete Stolice. Iz papinih bula prigodom osnivanja kojeg Sveučilišta očito se razabire, kako su Pape smatrali svojom svetom dužnošću da istjeraju iz naroda tminu neznanja i da promiču pouku u svim znanostima. Crkvi je baš nužno proučavanje prirode. Svijet je knjiga, koja na svakoj stranici navijeća mudrost Božju. Što bolje tko tu knjigu čita, to će savršenije spoznavati Boga i napuniti se većom ljubavlju prema Bogu. Lav XIII. je rekao: »Crkva mora podupirati znanstveno istraživanje«. Već u XIII. vijeku postojao je u Vatikanu botanički i medicinski vrt. Prvi je zbornik za povijest prirodnih znanosti sastavio Papa Pijo V.

Dok su univerziteti primali od Pape i svoja pravila i svoju vlast, mogli su se s pravom dičiti, jer je onda na njima bilo glasovitih profesora, poput Sv. Anselma, sv. Bonaventure, sv. Alberta Velikona, bl. Duns Scota, sv. Tome Akvinskoga i t. d. Na sveučilištima je bilo više ili manje slušača prema tome, da li su profesori bili na glasu. Na univerzitetu u Parizu je bilo do 15.000 slušača. Tako isto i na univerzitetu u Krakovu. Na svim se univerzitetima u onim vremenima predavalo na latinskome jeziku, koji je tada bio općenit u svim školama. Stoga je na te univerzitete dolazila mladež sa svih strana Evrope.

U Belgiji je luvensko sveučilište u XV. vijeku utemeljio papa Martin V. Slovilo je nadaleko, isto kao što i danas, zbog svojih glasovitih profesora. Na tome univerzitetu je bilo 7—8.000 učenika i 2000 slušača prava. Svaki je siromašni učenik mogao pohađati luvensko sveučilište, jer je katolička ljubav u obilnoj mjeri providala svim njihovim potrebama. U Luvenu je bilo preko četrdeset zavoda i kuća, koje su bile određene, da se u njima smjeste i hrane siromašni đaci, koji su se odlikovali u nauci i marljivosti. Pariški univerzitet je dijelio 619 potpora siromašnim učenicima iz zakladа, što su ih ustanovili katolički svećenici.

Spomenut ćemo ukratko povijest osnutka sveučilišta za vrijeme od samo jednog vijeka.

Papa Bonifacije VIII. god. 1303. osnovao je sveučilište u Rimu i Avinjonu. Papa Klement V. god. 1308. podigao je sveučilište u Perudi. Papa Ivan XXII. god 1318. osnovao je sveučilište u Cambridgu. Papa Benedikt XII. god. 1339. osnovao je sveučilište u Grenoblu. Papa Klement XVI. otvara sveučilišta: u Pisi god. 1343.; u Valladolidu 1346.; u Pragu god. 1347. i u Florenci god. 1349.

Urban V. ustanovio je sveučilište u Krakovu god. 1346. a godinu dana kasnije u Beču.

Papa Urban VI. podigao je god. 1380. sveučilište u Heidelbergu, a god. 1388. sveučilište u Kölnu, koje je kasnije preselilo u Bonn.

Papa Bonifacije IX. osnovao je sveučilište u Paviji god. 1389., a u Ferrari god. 1391. Istodobno su Pape kroz XIV. vijek proširili i usavršili sveučilišta u Parizu, Oxfordu, Bologni, Salamanki, Angersu i Padovi.

Ali još prije XIV. vijeka Pape su osnovali sveušilište u Tolosi (1233); u Montpellieru (1289) te su potvrdili sveučilišta u Salamanki (1255) i ono u Lisabonu (1290).

Poznato je svima, da su malne sva stara sveučilišta XI. i XII. vijeka, a i kasnije osnovana ili barem potvrđena od Rimskih Papa, koji su ih uvijek štitili i pomagali osnivati nova i u ovom vijeku. Priznajemo, da su u ovomu i sredovječni vladari imali velike zasluge. Pa i naše hrvatsko sveučilište u Zagrebu, osnovano god. 1874. mora se u prvom redu zahvaliti katol. biskupu Josipu Juriju Strossmajeru, koji je omogućio njegovo otvorenje ogromnim novčanim svotama i zauzimanjem. S pravom zato smatra hrvatski narod biskupa J. J. Strossmajera utemeljiteljem hrvatskog sveučilišta u Zagrebu i Jugoslavenske Akademije. Nadbiskup zagrebački dr. Ante Bauer pomogao je osnovati medicinski fakultet u Zagrebu i dao zemljište za izgradnju veterinarskog fakulteta. Katolički svećenik, bistrički župnik dr. Juraj Žerjavić udario je temelj tehničkom fakultetu zagrebačkog sveučilišta, svojom velikom ostavštinom god. 1910.

PRIGODOM JEDNE GODIŠNJICE

(Nastavak sa str. 3.)

U nedjelju 9. siječnja 1622. godine primi Majka Alix zadnju sv. Pričest pri potpunoj svijesti. Sestre su se bojale otići na sv. Misu u 8 sati, da ne bi umrla bez njih. Ali M. Alix ih je uvjeravala, da ne će izdahnuti, dok se ne svrši služba Božja. Kad su se vratile sa sv. Mise, skupe se oko nje sve sestre i zamole u ime poslušnosti, da ih još jednom blagoslovi. Ona vjerna svome geslu, poslušla posljednji put i zatim mirno usne izgovarajući riječi: Isus i Marija. Tada je imala 46 godina.

Usred silnih ratova i nemira, koji su harali Francuskom, stradao je i samostan u Nancy-u, pa se tako izgubilo i tijelo M. Alix, koje ni danas nije nađeno.

Međuvremeno su nastajali i njeni životopisi. Tako je prvi izdan već 1666. godine. Koncem prošlog stoljeća Sv. Otac Papa Leon XIII. dao je Majci Alix naziv »Časna Službenica Božja«. A tek naše doba doživjelo je sreću da Majku Alix časti na oltaru.

Što je pak s Kongregacijom »Notre Dame«, za koju se ova sveta redovnica sva žrtvovala? »To je djelo Božje i ne će propasti«, govorila je Alix u najtežim buranima osnivanja. Da, ova Kongregacija je nadživjela i Nju i sv. Petra Fourier-a i tolike vijekove! Mnogo puta proganjane i tolikidane Kćeri Naše Gospe uvijek su s većim zamahom uskrsnule. Pa i danas ovo djelo sv. Petra i Bl. Alix živi i djeluje u Francuskoj i po drugim romanskim zemljama. A taj duh Velikih Osnivača »cvate žrtvama« i donosi plodove i u raznim ograncima ove divne Marijine Družbe po raznim zemljama, pa i u našoj domovini ima svoju kuću maticu u Zagrebu.

Da završimo opet riječima sv. Oca: »Danas, nakon 350 godina iz skromne posvete prvih pet drugarica, koliko samostana prinosi Bogu istu hvalu, te na bezbroj duša prosipa iste milosti. Koliko je drugih ognjišta, usprkos raznolikosti u obdržavanju, kraj njih pripalilo svoj plamen na plamenu kuće u Nancy-u! Taj plamen proletio je svijetom kao iskra širom polja punog suhe trske, prelazeći od starog kontinenta na novi, u obje Amerike, a sjaji i u ovoj prijestolnici katoličkog svijeta, te razašilje zrake među toliko naroda, raspaljujući brojne falange mladih djevojaka«...

*

U našem narodu ima dosta ženskog svijeta, što nosi ime Alice. Gospodin Bog im je eto, u Bl. Alix je Cler dao divnu zaštitnicu, čiji blagdan sv. Crkva slavi 22. listopada. — Ime Alix, neki prevode i sa Aleksija.

OGLASI

POZLAĆENI KALEŽ s patenom prodaje se. Upitati kod Nadb. duhovnog stola Zagreb.

Vlasnik i izdavač: Hrvatsko književno Društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. — Uređuje i za list odgovara Dr. Franjo Grundler, kanonik, Zagreb, Kaptol 26. — Tisak štamparije »Vjesnik«, NFH, Zagreb, Masarykova ul. 28a. — Broj čekovnog računa uprave lista: 401-963-312. — Pojedini broj stoji 6.— Din.